

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 384/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/51/2010 a sp. zn. 5 Co/52/2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2010 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/51/2010 a sp. zn. 5 Co/52/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Sťažnosť podávam na: Krajský súd v Žiline pre spôsobenie prieťahov v odvolacom konaní vedenom na krajskom súde so sp. zn. 5 Co 51 a 52/2010 o mojom návrhu – žalobe vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 9 C 1993/1998.

Listom zo dňa 15. júna 2010 Spr. 11 050/10 odpovedal predseda dotknutého odvolacieho súdu na moju sťažnosť na prieťahy v konaní odvolacieho súdu zo dňa 19. mája 2010. Predseda krajského súdu... vyhodnotil moju sťažnosť ako oprávnenú a za vznik prieťahov v odvolacom konaní sa mi v mene súdu ospravedlnil.

Na druhej strane v uvedenom liste vyvinul predseda krajského súdu snahu predsa len ospravedlniť krajský súd s tým, že sa zjavne snažil dokázať, že boli objektívne a subjektívne dôvody, pre ktoré došlo k prieťahom v odvolacom konaní, čím chcel top manažér krajského súdu zmierniť negatívny dopad prieťahov na mňa ako sťažovateľa v tejto veci.

Žiaľ, predseda krajského súdu použil na bránenie súdu argumentáciu, ktorá neobstojí ani podľa zákona o súdoch, ale ani podľa vzťahujúcich sa článkov Ústavy Slovenskej republiky, neobstojí podľa vnútrorezortných predpisov rezortu justície, ministerstva spravodlivosti a iných. Neprijateľná je v tejto súvislosti hlavne konštatácia predsedu dotknutého krajského súdu v tom zmysle, ako uvádza vo svojom liste, že pri posudzovaní vecí orgánmi správy súdov je nutné rešpektovať aj objektívny stav v obsadení súdu a z toho vyplývajúci počet prejednávanych vecí konkrétnym sudcom a tiež existenciu už vytyčených termínov v iných konaniach a potrebu dodržania poradia došlých vecí. Toto zaťaženie súdu uznávam, ale, žiaľ, ani tieto a iné skutočnosti uvedené v liste nie sú ospravedlnením vzniku prieťahov v konaní...

Odvolanie voči nesprávnemu rozsudku Okresného súdu v Žiline vo veci 9 C 1993/1998-383 (žaloba na Ing. A. F. pre neoprávnené rozviazanie pracovného pomeru a o náhradu mzdy) podal som podľa O. s. p. prostredníctvom súdu prvého stupňa (Okresného súdu v Žiline) odvolaciemu Krajskému súdu listom zo dňa 19. novembra 2009. Do podania tejto sťažnosti na prieťahy Ústavnému súdu Slovenskej republiky nie je mi známe, či odvolací súd a to Krajský súd v Žiline o mojom odvolaní pre nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa už rozhodol, pretože takúto informáciu mi ani súd prvého stupňa, ale ani odvolací súd doposiaľ nedoručil. Samozrejme, vzhľadom na to, že som nedostal predvolanie na pojednávanie dotknutého krajského súdu o mojom odvolaní,

odvolací súd o mojom odvolaní ešte zrejme nepojednával a ani o ňom zjavne predbežne nerozhodol. Tvrdím to preto, lebo mi nebol doručený doposiaľ, do odoslania tejto sťažnosti ústavnému súdu rozsudok ani iná forma rozhodnutia odvolacieho súdu o mojom odvolaní pre nesprávnosť rozsudku súdu prvého stupňa. Píše sa 1. júl 2010, čiže od podania odvolania 19. novembra 2009 uplynulo takmer 7 mesiacov, opravujem sa, takmer osem mesiacov a vo veci o mojom odvolaní zrejme nie je rozhodnuté, pretože rozhodnutie mi doručené nebolo. Podľa judikatúry ústavného súdu, za prieťah v konaní sa považuje nečinnosť súdu po dobu šesť mesiacov a viac. Prieťahy sú teda preukázateľné.“

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal aj na svoje zdravotné ťažkosti, ktoré podľa jeho názoru súvisia s celkovou dĺžkou konania vedeného Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 1993/1998, pričom porušenie svojich práv vo vzťahu ku konaniu pred prvostupňovým súdom v sťažnosti nenamietal. Na zlý zdravotný stav a pocit právnej neistoty však sťažovateľ poukázal v súvislosti s prieťahmi, ktoré podľa jeho názoru mali vzniknúť v sťažnosťou napadnutom konaní pred krajským súdom v odvolacom konaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 1993/1998-383 zo 6. októbra 2009. V závere sťažnosti požaduje, aby ústavný súd vyslovil, že v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta na konanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní

sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

III.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom krajského súdu v napadnutom konaní bez označenia konkrétneho článku ústavy, ktorý mal byť porušený. Keďže bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že ide o čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd nepovažoval za potrebné sťažovateľa vyzývať na odstránenie tohto nedostatku.

Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľa o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/51/2010 a sp. zn. 5 Co/52/2010.

Ústavný súd zistil, že napadnuté konanie začalo 11. februára 2010, keď okresný súd predložil krajskému súdu súdny spis sp. zn. 9 C 1993/1998 spolu s odvolaním sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu zo 6. októbra 2009, ako aj jeho uzneseniu z toho istého dňa, ktorým nepripustil návrh na zámenu účastníkov konania na strane odporcu.

Na sťažnosť sťažovateľa namietajúceho priet'ahy doručení krajskému súdu 21. mája 2010 predseda krajského súdu vo svojej odpovedi z 15. júna 2010 okrem iného uviedol, že *„prešetrením potrebných skutočností, v rovine sťažnostného konania, v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, konštatujeme určité priet'ahy, resp. neprimerane predĺženú dobu konania z pohľadu celkovej dĺžky konania pred súdmi SR...“*. Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre v súvislosti so sťažnosťami na priet'ahy podanými orgánom štátnej správy všeobecných súdov uviedol, že *skutočnosť, že ak orgán štátnej správy súdu uzná sťažnosť na priet'ahy za dôvodnú, nemusí viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie, pretože ústavný súd pridržiavajúc sa doterajšej stabilizovanej judikatúry považuje za potrebné poskytnúť*

všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (m. m. IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08).

Zo zistení ústavného súdu ďalej vyplýva, že napadnuté konanie skončilo rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co/51/2010-424 z 31. augusta 2010 a uznesením krajského súdu č. k. 5 Co/52/2010-429 z toho istého dňa. Obe rozhodnutia potvrdili správnosť rozhodnutí okresného súdu napadnutých odvolaním sťažovateľa, pričom súdny spis spolu s uvedenými rozhodnutiami krajského súdu, proti ktorým nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok, bol okresnému súdu vrátený 24. septembra 2010.

Berúc do úvahy skutočnosť, že napadnuté konanie pred krajským súdom začalo 11. februára 2010 a bolo skončené 31. augusta 2010, teda už 6 a pol mesiaca od jeho začatia, ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania zjavne nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia poukazuje na to, že pokiaľ by sťažovateľ v sťažnosti namietal aj zbytočné priesťahy v súvislosti s konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 9 C 1993/1998, tak vzhľadom na to, že už v tejto veci rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 22/2010 z 20. januára 2010, ktorým sťažnosť odmietol jednak pre jej neprípustnosť a jednak aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť, by rozhodovaniu ústavného súdu bránila v súlade s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde prekážka veci rozhodnutej (res iudicata), a takúto sťažnosť by bolo nutné odmietnuť pre jej neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2010